Pacman – Sanja Tenjer (Croaţia)

Vedrana îl visa pe Pacman devorând puncte galbene de pe monitorul calculatorului ei. Brusc, aşa cum se întâmplă de obicei în vise, monitorul se extinse şi se transformă într-un univers presărat cu puncte sclipitoare.

Vedrana alunecă în tăcere către steaua cea mai apropiată, deschise gura şi înghiți sfera lucitoare fără să stea pe gânduri. Găsi gustul grozav, exact aşa cum îi plăcea ei, iar gazele ionizate răspândiră o căldură încântătoare prin trupul ei. O făceau să crească, să devină mai puternică. Râgâi mulțumită şi se repezi, în timp ce stomacul ei flămând cerea mai multă hrană.

Făcu ravagii prin univers, înghițind cu lăcomie sorii, unul după altul, lăsând în urma ei doar haos. Din gură îi ieşeau aburi, în timp ce pe gât îi alunecau planete, meteoriți, nave cosmice şi rămăşițe neidentificate, toate sfârşind prin a ajunge în stomacul ei, unde erau pulverizate şi amestecate.

Brusc, aşa cum se întâmplă de obicei în vise, redeveni ea, cea obişnuită, micuță şi singură în univers. Privi dezamăgită stelele ce se stingeau în jurul ei, dispărând fără urmă.

Universul se micşoră, transformându-se într-o cutie plină cu o tăcere grea, macabră.. În clipa în care Vedrana crezu că-i sosise clipa de pe urmă, întunericul din fața ei se deschise. O mare portocalie se agita şi clocotea, în timp ce femeia fu izbită de un val de căldură insuportabilă.

Se trezi brusc şi se aşeză pe marginea patului, cu mâinile pe pieptul care-i palpita. Era doar un vis, însă unul din cele ce te face să fii nervos şi temător toată ziua, poate chiar şi mai mult. În cameră era beznă, doar cifrele ceasului ei digital luceau roşii; era doar 6 şi 55 de minute. Cu excepția respirației liniştite a lui Tomo, nu se auzea nici un sunet. Bine măcar că încetase ploaia, îşi spuse ea, lipindu-se de spatele soțului şi încercând să adoarmă din nou.

Nu era de mirare că avusese un asemenea vis. De unsprezece zile în şir se culca şi se trezea cu zgomotul ploii răpăind în ferestre. Ieri se făcuseră exact unsprezece zile, le număraseră la cină. Avea s-o ia razna dupa atâta ploaie, mai ales una de iarnă.

Soare de iarnă, ce expresie, deşi asta ne dorim cel mai mult, soare de iarnă. În timpul verii suntem sătui de soare, ne ascundem de razele lui sinistre, ca să nu mai pomenim de căldura insuportabilă… Sorii din visul ei erau atât de neajutorați, dispăruseră cu toții şi nu se mai putea face nimic în privința lor. De fapt, ea fusese cea care începuse să-i distrugă…

Se întoarse pe spate şi privi ferestrele înveşmântate în întuneric. Chiar fusese un vis ciudat! Nu reuşea să adoarmă din nou, deşi week-endurile erau singurele momente în care avea parte de un somn decent. Se foia şi se răsucea, incapabilă să găsească o poziție confortabilă. Cine devorase toți sorii aceia?

Îşi imagină un demon negru al universului dând din coadă şi înghițind tot ce se afla în fața botului său, de parcă ar fi fost plancton.

Ce şanse existau să se întâmple ceva de felul ăsta? Cu toată tehnologia de la Consiliul European Pentru Tehnologie Nucleară şi alte instituții de acelaşi fel, tehnologie care măsoară, înregistrează şi analizează totul, s-ar fi observat dacă se întâmpla ceva bizar, ar fi fost informat publicul…

Zorii ăştia nu mai apar odată, se minună ea, era întuneric de parcă ar fi fost opt seara, nu dimineața.

Obosită de atâta fâțâială şi de atâtea gânduri, se strecură în tăcere din cameră, puse de-o cafea şi porni radioul, sperând să asculte ştirile. Nimeni nu părea deranjat de noaptea aceea prelungită. Canalele de televiziune nu menționau dimineața întunecată. Căutatul pe internet se dovedi la fel de inutil. Tot ce descoperi erau reportaje despre râuri în creştere şi despre valuri mareice. Hărțile meteorologice nu arătau decât nori pretutindeni. Găsi o notiță despre ceremonia de deschidere a cartierului general pentru situații de criză al oraşului. Până de curând, o asemenea ştire ar fi înfuriat-o, ca şi alte ştiri recente despre tâmpeniile făcute de primărie, care înghițiseră sume imense de bani – numai că acum nu mai era convinsă că-i vorba de o tâmpenie.

Făcuse deja o altă ceaşcă de cafea când Tomo se sculă din pat, cu ochii lipiți şi cu urme lăsate de pernă pe față.

- E atât de întuneric, mormăi el şi căscă, apoi îşi scărpină părul ciufulit. E mai ceva decât noaptea polară. Ce naiba s-a întâmplat?

- Nu ştiu, dar am avut un vis ciudat…

Şi i-l povesti de îndată.

- Ce aiureală! se mulțumi să comenteze Tomo. Ce avem la micul dejun?

- Mâncarea ar trebui să fie ultima noastră grijă.

- Dacă apocalipsa ar bate la uşă, răspunse el ironic, atunci aş vrea să ştiu cum aş putea supraviețui şi aş face provizii de hrană. N-ar trebui să aşteptăm să se golească prăvăliile. Hai să facem o listă…

- Taci! îl întrerupse ea şi dădu sonorul mai tare.

Un anunț la ştirile de la televizor – în cele din urmă cineva se gândise că oamenii ar trebui să ştie ce se petrece.

- Nu există nici un motiv de panică – spunea crainica de la televizor, cu zâmbertul pe buze. E vorba de un lucru destul de comun în univers, care se numeşte acumulare de praf cosmic. Suntem martorii acestui proces care, uneori, se termină prin apariția unei nove. În acest moment nu-i posibil să prevedem direcția în care se va deplasa norul de praf, dacă se va dispersa sau se va termina prin strălucirea unei noi stele.

Urmă apoi o scurtă discuție cu un savant şi o prezentare a unor particule ce se mişcau pe ecran, sistemul solar cu o pată întunecată care se mişca în jurul soarelui, prezentare însoțită de nişte grafice pe care Vedrana nu le pricepu. Savantul agitat reapăru pe ecran şi-şi încheie argumentația cu următoarele cuvinte:

- În afară de faptul că o să rămânem în întuneric – să sperăm că doar vreo două zile – ceea ce va însemna un consum mai mare de electricitate, nu vor exista alte consecințe.

- Deci, în afară de creşterea facturii pentru electricitate, ne putem aştepta la o creştere a numărului de naşteri peste nouă luni, concluzionă crainica de la televizor, încântată de umorul ei, arătând telespectatorilor sclipirea dinților săi, după care continuă. Relațiile bilaterale…

Vedrana reduse sonorul.

- Cred că ne ascund ceva sau nu ştiu despre ce-i vorba, aşa că ne-au turnat nişte poveşti despre acumularea de praf cosmic!

- Ar fi trebuit să te consulte pe tine; la urma urmei, ai văzut totul în visul tău.

- Să ştii că am simțământul ciudat că ar trebui să facem ceva.

- Sugerez ca mai întâi să luăm micul dejun, îi răspunse el, punând ceaşca murdară în chiuvetă, apoi îi aruncă o privire plină de înțelesuri şi fredonă *Trage cortina şi fă o lume doar pentru noi doi…*

- Nu te mai prosti, îl întrerupse ea, furioasă. Se întâmplă cu adevărat.

*

După o oră, stăteau în maşină, într-un şir lung de vehicule ce se îndreptau către cel mai apropiat supermagazin. Tomo înjura şi fuma, în timp ce Vedrana umbla la radio, căutând noi anunțuri. Nu se spusese nimic altceva, cu excepția unor noi apeluri la cetățeni să nu intre în panică. După un timp, nu se difuza nimic altceva decât muzică.

- La naiba! Până şi angajații de la radio s-au dus să-şi facă nişte cumpărături. Magazinele or să fie goale, până ajungem noi acolo, zise Tomo,

furios, şi claxonă. Ar fi trebuit să cumpărăm totul de la magazinul de la colțul străzii, dar, după tine, acolo nu exista suficientă marfă!

Literele de neon din partea de sus a magazinului luceau în fața lor, de parcă ar fi ajuns la porțile unui paradis inaccesibil. Cei din fața lor se plictisiseră să aştepte în vehicule ca şirul de maşini să se pună în mişcare. Coborâră şi merseră pe jos. Tomo şi Vendrana se grăbiră după ei, urmați de mulți alții.

Aerul de afară era cald şi uscat, de parcă ar fi fost suflat de un aparat de condiționare a aerului. Siluetele copacilor plantați de-a lungul drumului şi parcarea aglomerată păreau fantomatice. În atmosferă era ceva febril, ceva apocaliptic fără urmă de îndoială. Vedrana transpira, în jacheta ei grea, de iarnă.

Nu se osteniră să ia un cărucior. Pătrunseră pur şi simplu în magazin şi începură să înhațe tot ce le pica în mână din ceea ce mai rămăsese pe rafturi. Când prinseră un moment potrivit, îşi puseră prada în căruciorul pe jumătate plin al altcuiva şi dispărură cu el în mulțime.

Renunțară să cumpere apă pentru că nu se putură apropia de raft, oamenii începuseră deja să se bată pentru ea. Se deciseră să ia vin, pentru că acolo nu era înghesuială. Tomo luase deja o sticlă de vin macedonean ieftin, cel pe care îl cumpărau de obicei, dar Vedrana îl opri.

- Nu şi de data asta, zise ea. De data asta o să ne permitem ceva deosebit.

Şi umplu căruciorul cu vinurile cele mai scumpe, în timp ce Tomo bombănea.

- Şi cum o să plătim toate astea?

- Cu cartea de credit. Şi om vedea ce se mai întâmplă…

- Visezi cu ochii deschişi. O să regretăm nebunia asta…

Îşi împinseră căruciorul supraîncărcat până la capătul unei cozi nesfârşite din fața unui case. Cea care se mişca mai iute ca altele.

Un copil scânci:

- Mămico, de ce am mâncat soarele?

- A fost doar un vis, îi răspunse nervoasă mama lui.

Un domn în vârstă, elegant, aflat în fața lor, se întoarse şi ridică din sprâncene, surprins:

- Ce interesant! Şi eu am visat că mâncam soarele. De fapt, am devorat tot universul.

- Oh! exclamă o blondă slăbănoagă, ce împingea un cărucior plin cu truse de machiaj. Şi eu am visat acelaşi lucru!

]Unul după altul, oamenii mărturiseau că avuseseră acelaşi vis.

Casierele, îngrozite, îşi părăsiră locul de muncă în goană, în timp ce cozile năvăliră în noaptea plină de simfonia cacofonică a claxoanelor şi urletelor omeneşti.

Vedrana şi Tomo rămaseră prinşi în înghesuiala din parcare, reproşându-şi că nu rămăseseră acasă şi amenințându-se reciproc cu divorțul. Erau blocați din ambele părți: dintr-o parte de vehicule, din cealaltă de oameni şi cărucioare.

Brusc, aşa cum se întâmplă în vise, o perdea neagră se ridică de pe orizont, scoțând la iveală cerul în flăcări.

Nimeni nu se trezi.

Traducere din limba engleză de Liviu Radu

© Sanja Tenjer

Text publicat cu permisiunea autorului

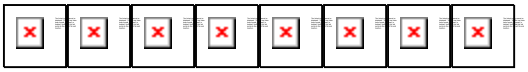

Leave your response!

Add your comment below, or trackback from your own site. You can also subscribe to these comments via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website (optional)

You can use these tags: <a href="" title=""> <abbr title=""> <acronym title=""> <b> <blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <i> <q cite=""> <strike>

This is a Gravatar-enabled weblog. To get your own globally-recognized-avatar, please register at Gravatar.

Submit Comment

CAPTCHA Code

Articole SRSFF (RSS)

Comentarii (RSS)

sondaj

Cum consideraţi gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul "Alte ţărmuri"?

- Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)
- Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)
- O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)
- Un gest de prost gust, sper sa nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: **143**

Vote

Loading ...

- Polls Archive

arhiva

rubrici

- Autor X (1)
- Contra-editorial (3)
- Cronici (36)
- Editorial (44)
- Eveniment (16)
- Fandom (60)
- Mapamond (27)
- Profil (9)

- ProspectArt (12)
- Proză (44)
- Surfer (42)

calendar

June 2010

« May

0 1 2 3

4 5 6 7 8 9 0

1 2 3 4 5 6 7

8 9 0

SRSFF recomandă: de ascultat

-

Exploratorii lumii de mâine - realizator: Ştefan Ghidoveanu - În a doua şi a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13:15

SRSFF recomandă: de citit

-

În fiecare vineri - Rubrica de science-fiction şi fantasy

SRSFF recomandă: reviste online şi site-uri

-
-
-
-
-
-

-
-
-

edituri & librării recomandate de SRSFF

-
-
-
-
-

bloguri recomandate

- Bebe şi Voicu
- Biblioteca Babel
- Blog de cărţi
- Blogul editurii Nemira
- Blogul lui Feri
- Capricornk13
- Colierul de perle al bunicii
- Cu musca la arat
- Culturalsflearnings
- Cum vă place
- Horia Gârbea
- Horia Nicola Ursu
- SciFiBlog
- Ştefana Czeller
- Stil, substantiv
- Ţesătorul

etichete

Ştefana Czeller Ştefan Ghidoveanu Alexandru Ungureanu Alex Popescu Ana Antonescu Angelo Mitchievici Antuza Genescu Balin Feri Cătălin Sturza Cornel Secu Costel Baboş Cristian M. Teodorescu Cristian Tamaş Cristian Tudor Popescu Daniel Dociu Danuţ Ungureanu Dario Pecarov Diana Alzner Doina Hanu Dragoş C. Butuzea Dragoş Jieanu Dumitru Cl. Stătescu Gheorghe Rogoz Gregory Benford Helion Horia Gârbea Ion Hobana Laura Sorin Lino Aldani Liviu Radu Luciana Grosu Mihai Dan

Pavelescu Mihai Iovănel Mircea Opriță Mugur Cornilă Paul Cernat ProspectArt Proză Rudi Kvala science-fiction Sebastian A. Corn Silviu Genescu Sorin Camner tehnici literare Victor Martin

You need to log in to vote

The blog owner requires users to be logged in to be able to vote for this post.

Alternatively, if you do not have an account yet you can create one here.

Powered by Vote It Up

cele mai recente articole

- Stil, substantiv (9. Tratează-te de adjectivită!)
- ProspectArt – vineri 25 iunie
- Dragoş Jieanu la SRSFF
- Bo – Gheorghe Rogoz
- Autodafé la ProspectArt

Cele mai comentate articole

- Aşteptările cititorului (amator) de science-fiction
- Anglomania salvează România
- Omohom - Cristian Tudor Popescu
- Cormac McCarthy-Drumul
- Bicicleta, maşina de speriat scriitori

comentarii recente

- Aspoiu on Seniorii imaginației
- Dorian on Seniorii imaginației
- Victor MARTIN on Nautilus – iunie
- Flavian Petraru on Brandon Sanderson – Elantris
- Kvala on Παν Γαια

Powered by WordPress | Log in | Entries (RSS) | Comments (RSS) | Arthemia theme by Michael Jubel | Distributed by eBlog Templates